

MOJANG

MINECRAFT

KONIEC

CATHERYNN E M.
VALENTE

FRAGMENT

Minecraft: Koniec

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Catherynne M. Valente

Minecraft: Koniec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Catherynne M. Valente

**MINECRAFT
KONIEC**

FRAGMENT

2020

MINECRAFT: KONIEC

Catherynne M. Valente

Preklad: Slavomír Hrivnák

Zodpovedná redaktorka: Zuzana Kullová

Jazyková korektúra: Eva Kušnieráková

Technický redaktor: Jiří Matoušek

Copyright © 2019 by Mojang AB and Mojang Synergies AB. All rights reserved.
Published in the United States by Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York. Del Rey and the House colophon are registered trademarks of Penguin Random House LLC. Minecraft is a trademark or registered trademark of Mojang Synergies AB.

Translation © Slavomír Hrivnák, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1806-6

ISBN e-knihy 978-80-566-1876-9 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-1877-6 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-1875-2 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Vydalo vydavateľstvo Fragment v Bratislave v roku 2020 v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.
Číslo publikácie 1845.

© Albatros Media Slovakia, s.r.o., 2020. Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť kopírovaná a rozmnožovaná za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

1. vydanie

ALBATROS MEDIA

Minecraft: Koniec je vymyslené dielo. Názvy, miesta, postavy a udalosti sú výtvarmi autorkinej predstavivosti alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Venované Aurore a Coleovi.
Vždy som len jeden portál ďaleko.

Kde bolo, tam bolo, bol hráč.

Ten hráč ste boli vy.

Niekedy o sebe premýšľali ako o človeku, ktorý žije na tenkej kôre na povrchu točiacej sa gule roztavenej skaly. Guľa roztavenej horniny krúžila okolo inej gule, ktorá bola tridsaťtisíckrát masívnejšia a celá z horiaceho plynu. Boli od seba tak ďaleko, že prejsť túto vzdialenosť trvalo svetlu osem minút. Svetlo boli informácie z hviezdy. Dokázalo spáliť pokožku na vzdialenosť stopäťdesiat miliónov kilometrov.

Niekedy hráč sníval o tom, že je baníkom na svete, ktorý je plochý a nekonečný. Slnko tu bolo biele a hranaté. Dni boli krátke a stále bolo čo robiť. Smrť bola len chvíľkovou nepríjemnosťou.

Julian Gough, Minecraft: „Báseň z Konca sveta“

KAPITOLA 1

TY A JA, MY A ONI

Na Konci sveta je stále noc. Niet tam ani úsvitu, ani súmraku. Hodiny tam neodpočítavajú čas.

To ale neznamená, že tam žiaden čas nie je. Alebo svetlo. V nekonečnej temnote sa vznášajú prstence ostrovov a žiaria nezdravým bledožltým svetlom. Oproti prázdnemu nebu sa z nich dvíhajú pokrútené krivolaké stromy a veže. Stromy bujnajú ovocím, veže sú plné miestností a vratkých schodísk. Z ich striech a balkónov ako sviece trčia biele kryštálové tyče a zaháňajú tieň. Rozsiahle prastaré tiché mestá, roztrúsené ako perličky po celom súostroví, sú fialové a žlté ako všetko ostatné. Medzi ostrovmi sa nemo vznášajú mohutné lode s vysokými sťažňami. Pod nimi zívá čierna a bezodná prázdnota.

Je to očarujúce miesto. A nie je prázdne.

Ostrovky sú plné čiernych fantómov Konca, ktorí na dlhočizných nohách kráčajú žltými údoliami a kopcami. Ich purpurové oči svietia. Dlhými chudými rukami mávajú v rytme jemnej šepotavej hudby. Vo svojich vysokých a pokrútených vežiach, ktoré sú staršie než hodiny, kujú svoje plány a plánujú nevedno čo. Sledujú všetko a nehovoria nič.

Vo svojich ulitách sa pred cudzincami skrývajú šufliaky. Tieto mäkkýše možno nájsť prisaté na múroch a strechách veží. Sem-tam

vykuknú, aby sa pozreli, čo sa robí a proti útočníkom sa bránia anti-gravitačnými projektilmi, ktoré po nich plujú. Zakaždým sa ale rýchlo schovávajú naspäť do svojich ulít.

A na prostrednom ostrove... Vysokánske obsidiánové veže obkolesujú malý pilier zo sivého kameňa, ovenčený faklami. Na každej z veží sa skvie žiarivá lucerna-ohneň, uväznený v striebornej klietke, ktorý z veže vrhá lúče svetla naprieč žltkastou zemou, malým sivým nádvo-
rím a ďaleko k čiernej oblohe.

Nad tým všetkým hrozivo krúži čosi obrovské a okrídlené. Niečo, čo sa nikdy neunaví. Krúži to stále dokola a fialové oči tomu plápolajú ako zúrivý inosvetský ohneň.

Fin!

To slovo spevavo prešlo tieňom, ktorý stál na okraji jedného z vonkajších ostrovov. Nad veľkou časťou zeme sa týčilo mesto Konca sveta: Telos. Telos sa dvíhal z ostrovných výšin, akoby bol živou spleťou pagod a pavilónov. Kryštálové tyče poskytovali mestu prízračné svetlo. Vo svojich ulitách buchotali šufliačky. Ako pes na vôdzke sa vedľa jednej z veží vznášala majestátna purpurová loď. Pirátska loď, no bez pirátov a oceánu, ktorý by brázdila. Podobné lode sa vznášali okolo väčšiny miest Konca sveta. Nik nevedel prečo, takisto ako nikto nemal potuchy, kto postavil samotné mestá. Rozhodne to neboli fantómy Konca, hoci po sebe radi všetko pomenúvali. Nebola to ani bytosť, ktorá krúžila okolo Portálu a už vôbec to nemohli byť šufliačky, ktoré zo svojich ulít nikdy nevykukli dosť dlho na to, aby niečo zistili o okolitom svete. Lode tam jednoducho *boli*, rovnako ako mestá, ako samotný Koniec, oblaky, diamanty a utorky.

Fin! Našiel si niečo zaujímavé?

Mladý štíhly fantóm Konca sa rýchlo teleportoval pomedzi zákutia Telosu krížom cez ostrov. Zmizol z jedného miesta a vzápätí sa objavil na palube lode, držiac čosi v rukách. Mal pohľadnú čiernu hranatú hlavu. Jeho oči boli jasné a hladné. Údy mal štíhle, no mocné. O sťažen sa opierala jeho sestra s rukami prekriženými na úzkej hrudi.

Nie, pomyslel si fantóm nahlas. Slovo sa ihneď objavilo v myslí jeho sestry. Fantómy Konca nepotrebovali ani ústa, ani uši. Nepotrebovali vydávať žiadne zvuky, veď telepatia bola oveľa jednoduchšia. Stačilo si niečo pomyslieť niekoho smerom a ihneď vám rozumel.

Nič zaujímavé, Mo, len zopár perál. Tých máme viac, než dost. Ech, tu máš, vezmi si ich. Mám z nich zimomriavky. Bol som si istý, že tie kyrsy, čo sme našli minulý týždeň, už budú zregenerované, ale musel ich objaviť ktosi iný, pretože tam už nie sú. Mám akurát červenú rudu. To je všetko. Nabudúce ideš ty. Vždy natrafíš na lepšie veci.

Dvanásťročné dvojčičky sa odobrali do útrob lode. Fin bol síce o tri minúty starší, ale nikdy to nevyťahoval. Diskusie o tom, kto je starší a podobne smrdeli hierarchiou, štruktúrou, Rádom – a Rád nebol na Konci vítaný.

Žili tu odnepamäti. Nepamätali si žiadne iné miesto. Vyrastali tu. Bol to ich domov a neboli ani trochu odlišní od stoviek ďalších fantómov Konca, ktorých možno nájsť na každom z ostrovov. Títo dvaja žili na lodi, zapratanej haraburdami, ktoré tam poznášali od všadiaľ, kde nejaké našli. Niečo z toho bolo naozaj *hodnotné*. Diamanty, smaragdy, zlatá ruda, lapislazuli. Očarované železné gamaše, čakany každého druhu, cviklové semiačka, chorusové ovocie, sedlá a brnenie na koňa (hoci koňa nikdy nevideli), sivé krídla, ktoré si stačí pripnúť na chrbát a môžete letieť, kam sa vám zachce. Mali tam ale aj hromadu skutočných harabúrd. Kamene, hlinu, piesok a staré knihy s polámanými chrbtami. Finovi a Mo na tom nezáležalo.

Zbierali, čo sa dalo a neboli vyberaví. Jeden nikdy nevie, kedy sa mu môže hodiť stará dobrá hlina.

Fantómové dvojčičky vedeli, že existujú aj iné svety. Bola to logická úvaha, keďže žili na mieste, ktoré sa volá Koniec. Ak existoval Koniec, niekde musel existovať aj Začiatok. Nejaké miesto, ktoré bolo od tohto celkom odlišné. Jasné, plné života, zelene, čírej vody, s modrou oblohou, ovcami, prasatami, včelami a sépiami. Iné fantómy tam chodievali každú chvíľu a dvojčičky o tom inom svete počuli veľa príbehov. Toto bol ale *ich* svet. Tu boli v bezpečí a medzi svojimi.

Poklad Fina a Mo sa vršil takmer po strop. Dvojčičky si opatrne hľadali cestu pomedzi kúsky svojej zbierky ako tisíckrát predtým. Už mali vychodenú cestičku pomedzi topánky, meče, helmy, dračie hlavy a ingoty, a tiež mali vypratý priestor na sedenie a jedenie.

A pre domácich miláčikov.

Ahoj, Mrzút, pomyslela si Mo smerom k šufliakovi v ulite, prisátému na stene. Takisto tam bol odjakživa, tak ako oni. Nedokázali sa ho zbaviť, hoci by radi uvoľnili jeho miesto pre ďalšiu korisť. Najskôr sa pokúšali mlátiť do ulity, až kým sa rozpadla, ale na ďalší deň tam bol šufliak znova a tak sa s jeho prítomnosťou nakoniec zmierili. Dali mu meno a nechali ho strážiť ich korisť, keď boli preč. Keď máte na jednom mieste toľké poklady, musíte byť opatrní. Nikdy neviete, kto by sa mohol rozhodnúť vašu loď vykradnúť. Nemožno ale povedať, že Mrzút loď skutočne chránil. Bol iba prisatý na stene a *všetko nenávidel*, no stačilo to. Dvojčičky to naplňalo pocitom bezpečia. Nebol to obyčajný šufliak. Bol to *ich* šufliak.

Ak to vôbec bol *on*. Nepokúšali sa to zistiť. Rešpektovali šufliakov osobný priestor.

Ahoj, odfrkol v myšlienkach Mrzút. Vykukol z ulity a zazreli jeho žltozelenú hlavu. *Neznášam vás*.

Dobre, pokrčil plecami Fin. Dobrý šufliáčik.

Nie som dobrý, odsekol Mrzút. Uhryznem vás!

Ale neuhryzneš, pomyslela si Mo. KTO JE DOBRÝ ŠUFLIAČIK?

Šufliak si čosi zamrmlal popod nos a znova sa zavrel v ulite. Fan-tómom sa v hlavách ešte zjavila jedna jeho myšlienka. *Som zlý, veľmi zlý. Zajtra vás uhryznem, uvidíte.*

Spoza blokov rudy vytiahli Mo s Finom košík chorusového ovocia a napoly si ho rozdelili, aby mali čo obedovať. Vždy sa delili rovnako. Boli v tom veľmi precízni, takmer až vojensky presní.

Stráž loď, Mrzút, pomysleli si, ideme navštíviť EDA. Nedovoľ, aby nám niekto ukradol veci.

Neznášam túto loď, zafrflal Mrzút a ani nevyliezol z ulity. Neznášam vás. Neznášam EDA. Neznášam vaše veci.

Dobrá debata, Mrzút, zasmiali sa dvojčičky vo svojich čiernych hratých hlavách.

Fin a Mo sa teleportovali na palubu lode. Čierna obloha bola pre-nádherná a mesto sa úžasne trblietalo. Tam ale namierené nemali. Chvíľu sa na okamih objavovali tu a tam, až kým sa neteleportovali na druhý koniec reťazca ostrovov. S každým skokom sa ich Konkoperly rozžeravili.

Netrvalo dlho a dostali sa na prostredný ostrov. Medzi obsidiáno-vými vežami sa potĺkali zástupy ďalších fantómov Konca. Z lampiónov sa k temnej oblohe naťahovali lúče svetla.

Zdravím, hubunit Paa, pomyslel si Fin smerom k starému fan-tómu, ktorého tam často vidali. Sláva Veľkému Chaosu!

Veľký Chaos s tebou, mladý muž, odpovedal Paa obradne. Bola to tradičná odpoveď. Veľký Chaos uctievali všetky fantómy Konca. Vesmír bol rozdelený na Chaos a Rád. Tí z Horného sveta verili v Rád, ale fantómy vedeli, že je to iba klam. Večná a odveká lož.

Najväčšia lož na svete. V Hornom svete ľudia verili, že je možné vybudovať pevnosť, ktorá odolá všetkému. Nádejali sa, že je možné vytvoriť niečo dokonalé, čo odolá zubu času. Iba fantómy Konca, služobníci Veľkého Chaosu, chápali, že také zmýšľanie je bláznovstvo. Ich svätou povinnosťou bolo dokazovať to. Život je jednoduchší, ak poznáte pravdu: stať sa môže čokoľvek, kedykoľvek, komukoľvek. Skôr či neskôr si Veľký Chaos príde pre všetkých. Jedného dňa si príde pre celý vesmír. Úlohou fantómov Konca je pomáhať mu v tom všetkými spôsobmi. Najposvätnjšou púťou je pre nich ísť do Horného sveta, sledovať počínanie síl Rádu a sabotovať ich aktivitu. Stačí vziať jediný blok z útulného domčeka a Veľký Chaos môže začať pracovať. Strechou môže dnu natiecť voda, môže udrieť blesk, podpáliť drevo... Cez dieru v stene môžu dnu vojsť sliediči a vybuchnúť. Môže tadiaľ vojsť zlodej a celý dom vykradnúť. Rád je taký *nudný*. Nie je vari život oveľa zaujímavejší, keď doň vpustíte Chaos?

Zdravím, hubunit Lopp, pomyslela si Mo smerom k fantómke, ktorá bola obklopená purpurovými iskričkami. Stála na okraji ostrova a dívala sa do dialky. Sláva Veľkému Chaosu.

Zdravím, Mo, odpovedala Lopp. Čakám na príchod svojich úlomkov. Odišli do Horného sveta loviť sily Rádu. Som na nich nesmierne pyšná. Nášmu Koncu prinesú veľkú slávu.

Určite sa čoskoro vrátia, pomyslela si Mo utešujúco.

Fantómka sa k nim otočila a zhora sa na nich zadívala. Bola taká vysoká! V očiach sa jej zvláštne zablysko.

Si sama? Si slabá? Potrebuješ skupinu s väčšou silou?

Mo o krok ustúpila. Staršie fantómy bývali pri osamelej mládeži veľmi zdržanliví. Kdesi hlboko vnútri ich to rozrušovalo a Mo sa vôbec nepáčil spôsob, akým staršie fantómy premýšľali. Pripadal jej

príliš formálny, strnulý a ostrý. Priveľa dlhých slov. Deti tak nepremýšľali. Určite tak nepremýšľali Fin s Mo a nepoznali ani žiadnych iných, podobne premýšľajúcich mladých fantómov. Azda na dospelých fantómov sadá nejaké kúzlo, ktoré ich premení na snobov.

Lopp ale takto zložito premýšľala len preto, lebo na Dračom ostrove sa prechádzalo veľké množstvo fantómov Konca. Osamotený fantóm bol zúrivý a primitívny – asi ako medveď, ktorého často bili po hlave. Iba v skupine bolo myslenie fantómov hodné prívlastku *inteligentné*. Skupine fantómov Konca sa hovorilo Koniec. Preto sa tak volala aj ich krajina – všetci pokope, najväčší Koniec, aký mohol existovať.

V rámci Konca existovalo množstvo jednotlivcov v rôznych fázach života. *Úlomky* boli mládež, ktorá odpadla z páru dospelých fantómov a spojila sa v nového jedinca. *Nubuniti* boli dospelé fantómy, ktoré sa ešte nereplikovali, aby založili vlastné Konce. A nakoniec tu boli *kruxuniti*, prastarí predkovia, ktorí sa replikovali sami zo seba a založili prvé Konce. Združovaniu s ďalšími fantómami za účelom posilnenia inteligencie a činnosti sa hovorilo zjednotenie. Najľahšie sa to, samozrejme, robilo s úlomkami a jedincami vášho vlastného Konca. Predsa vás poznali ešte predtým, než ste boli replikovaní. Fantómy sa ale mohli zjednocovať s akýmkoľvek inými fantómami Konca a nabráť tak na sile a inteligencii, ako aj byť v bezpečí. Presne to Lopp ponúkala: bezpečie. Jediná tehla veľa nezaváži, hoci vám môže padnúť na hlavu a zraníť vás. Sto tehál pohromade však vytvorí múr.

Mo o to ale nestála. Mala predsa Fina a to jej stačilo. Vždy jej to stačilo. Keď sa zjednocovala s fantómami, ktoré *neboli* Fin (alebo istý Kan, na ktorého sa snažila nemyslieť, lebo ju to rozrušovalo a Mo dnes mala na práci dôležitejšie veci), všetko ju začalo svrbieť až tak,

že mala chuť stiahnuť sa z kože. Chcelo sa jej z toho plakať. Napĺňalo ju to energiou, ktorú nezvládala a mala pritom neustálu potrebu skákať a behať dokola ako pojašená. Možno bola pri zjednotení inteligentnejšia, ale *necítila* sa tak, pretože cez všetko to svrbenie, plač a behanie sa nedokázala sústrediť. Možno to prejde po niekoľkých rokoch, keď sa z nej stane nubunit, myslela si. Mo a Fin boli ešte stále úlomkami.

Alebo bola Mo jednoducho nepodarok. Aj to bolo možné.

Nie, som v poriadku, pomyslela si oproti nubunit Lopp.

Si si istá? pýtala sa vysoká fantómka s rastúcimi obavami. *Som ti k dispozícii. Som vynikajúca nubunit. Moje teleportačné a bojové schopnosti nemajú páru.*

Som v poriadku! skríkla Mo vo svojej hlave a ušla smerom k Finovi. Ani sa za seba neobzrela.

Drak Konca krúžil nad ostrovom a reval. Prelietaval medzi vežami a občas sa usadil na malom sivom dvorčeku uprostred ostrova, aby si oddýchol.

Fin a Mo sa teleportovali na jednu z čiernych veží. Posadili sa na čierny kameň vedľa lampiónu a chvíľu sledovali draka. Bola to ich obľúbená chvíľa. Nezáležalo na tom, ako dlho ste sa na EDA pozerali. Tak tú beštiu nazývali. Drak nebol nikdy menší, menej desivý alebo menej zaujímavý. Všetky tie lesklé šupiny, ktorými bol pokrytý, obrovské krídla, veľikánske purpurové oči... Zakaždým, keď okolo nich preletel, ovládlo ich vzrušenie a strach. Hlavne však vzrušenie.

Chcel by si tam niekedy ísť? spýtala sa Mo a zahryzla sa do chorušového ovocia.

Kam? Fin nespúšťal oči z draka. Svoju dvojičku, popravde, nepočúval. Kto by dokázal počúvať svojho súrodenca, keď bol nablízku drak? Práve odpočíval na kamennom dvorčeku a zíval.

Do Horného sveta.

Ech, prečo? Veď sú tam ľudia.

Ľudia boli to najhoršie, čo poznal. Horší než prázdnota, do ktorej bolo také ľahké padnúť. Horší než dospelé fantómy Konca. Horší než zloději, ktorí sledili po vašej koristi. A rozhodne boli horší než Mrzút. Ľudia neznášali fantómy Konca. *Zabíjali* ich a brali si ich *srdcia* – perly Konca, s ktorými sa rodil každý fantóm. Boli to drahokamy, ktoré im dávali schopnosť teleportácie. Kto iný robil niečo také? Kto kradol *srdcia*?

Neviem. Mo si natiahla dlhé čierne nohy. Stretnuť nových ľudí. Zničiť ich. Získať viac koristi. Nájsť aj niečo iné na jedenie, ako chorus. Slúžiť Velkému Chaosu.

Mo, vieš predsa, čo sa stalo našim hubunitom. Odišli do Horného sveta a nikdy sa nevrátili. Keby nebolo Horného sveta, náš Koniec by stále existoval.

Uviazli v daždi, spomenula si Mo. Hrozná spomienka. Dážď bol pre jej ľud jedovatý. Stáť v letnej búrke bolo pre fantómy ako stáť pod miliónom strieborných nábojov.

Mohlo sa to stať komukoľvek. Také je učenie Velkého Chaosu. Môže sa to stať mne, tebe alebo Mrzútovi. Mohlo by sa to stať úlomkom hubunit Lopp. Každý deň tam stojí a čaká na nich. Už si jej úlomky niekedy videla?

Nie, odpovedala Mo.

Fin hodil chorus z veže a sledoval ho, až kým dopadol na žltú zem. Tak vidíš. Môže sa to stať komukoľvek. Kolkých fantómov Konca každý týždeň stratíme?

Nech ich vznešená obeta urýchli príchod vlády Velkého Chaosu, pomyslela si Mo zbožne.

Áno, jasné. Ale hádaj, kto vykonáva špinavú prácu síl Rádu? Sú to ľudia. Všetky naše problémy existujú kvôli nim. Kvôli ľuďom si

ani nepamätáme, ako vyzerali naši hubuniti. Práve kvôli ľuďom si nemôžeme spraviť v Hornom svete piknik, kedy sa nám zachce. Jediný dobrý dôvod na návštevu toho miesta je služba Velkému Chaosu a ani to by som nespravil, jedine že by ma omrzelo život. Koniec koncov, čo je chaotickejšie, ako odmietnuť slúžiť komukoľvek?

Fin sa zapozeral na fialové spóry, ktoré sa vznášali okolo jeho kože. Vidieť ich znamenalo, že daný fantóm hovorí. Nebolo ich počuť, ale drobné fialové svetielka napovedali, že práve používajú telepatiu.

Je to to, čo robia naši hubuniti? Slúžia? Obetujú sa?

Asi. Rád si to myslím. Znamenalo by to, že my dvaja sme sirotami z nejakého vážneho dôvodu, nielen pre nejaký chorý vtip, ktorým sa zabáva Velký Chaos.

Pomsta? napadlo odrazu Mo. Mohli by sme sa vybrať na lov ľudí. Mohla by to byť zábava. Pre zmenu by sme my kradli srdcia im.

Mo, Horný svet je nebezpečný. Fantómy sa z neho často nevracajú. Prečo to riskovať?

Azda máš pravdu. Tak či tak tu máme všetko, čo potrebujeme. Pevne stisla jeho chudú čiernu ruku.

Svetlo lampiónu jasne žiarilo. Bola to najkrajšia noc, akú si dvojčky dokázali predstaviť. Presne ako všetky ostatné. Fin objal sestru svojou dlhou rukou a nežne ju pohladil po ramene.

Aha, pomyslela si Mo, tentokrát je bližšie, než inokedy!

Drak plachtil smerom k nim a pohlcoval svetlo lampiónov.

Dobrá deň, ED. Mo na tvora nemeslo zamávala. Často sa mu prihovárili, hoci bol divý a nikdy neodpovedal.

Dnes sa ale stalo čosi nečakané.

Drak k nim otočil hranatú hlavu a rozďavil papuľu. Jej vnútro fialovo žiarilo.

Úctivo zdravím, Mo-úlomok. Jeho myšlienka dunela dievčatu v hlave, jasnejšia a mocnejšia než myšlienka akéhokoľvek fantóma.

Mo zmeravela a chorusové ovocie jej vypadlo z ruky na polceste k ústam. *Pozná moje meno! Ako to, že ma pozná?*

Musíš byť slávna, napadlo Finovi. Mo cítila, ako jej brata napĺňa závišť.

Drak obkrúžil obsidiánový pilier, na ktorom sedeli a zareval do prázdnoty.

Grach, fragment Fin!

Aj mňa pozná! Wau! Drak urobil prudkú otočku okolo ďalšieho piliera. *Grach? Čo je to za zvuk? Je chorý? Bude vracat? Teba úctivo pozdravil a mňa poctil nejakým grachom.*

Znamená to ahoj, zasmiala sa Mo.

Aha! Ahoj, ED. Ahoool! Grach! Možno bude náš kamarát, čo myslíš, Mo?

Mo si nebola istá. Drak sa teraz valil priamo na nich. Purpurové plamene v jeho očiach nenapovedali, že by stál o kamarátov. Pri tomto prelete príšera zavadila krídlom o pilier a zvalila ich ako pierka.

A TERAZ VYPADNITE! zrúkol ED v ich myšliach. Kryštálový lampión vedľa nich zablikal akoby zo strachu. Drak pleskol chvostom ako bičom a odplachtil do tmy.

To... Bolo..., pomyslel si Fin.

Také... Úžasné! dokončila za neho Mo. Oči im žiarili blaženosťou.

Mo si vzala trochu striebornej priadze okolo lampióna. Nedokázala odolať drobnej koristi.

Posledný doma je šušeň! pomyslela si a zmizla.

Fin zmizol ihneď po nej.

KAPITOLA 2

DÓM A DRAK

Fin sedel na vrchu žltého kopčeka na okraji Telosu. Chrúmal chorus a díval sa na námestie pod sebou, ktoré sa rozkladalo pred hlavnou vežou jednej z menších pagod. Nad námestím v bezveternej večnej noci stále viseli zástavy. Pod ním zívala prázdnota.

A na ňom? Na ňom sa rozkladal Posledný Dóm.

Mo sem chodila nerada. *Ak nás nechcú, ani ja ich nechcem*, vravela zakaždým. Potom sa rýchlo niečím zamestnala, aby o tom nemusela ďalej hovoriť. Fin si ale nevedel pomôcť. S obľubou sledoval úlomky ako sa učia, zápasia a cvičia. Zdržiaval sa dosť blízko nich, aby celkom nezošalel (alebo aby sa z neho nestal zúrivý hlu-pák, ako nazýval osamelých fantómov), ale dosť ďaleko, aby ho žia-den z nich nedobehol. Na tomto mieste sa úlomky učili, ako prežiť v Hornom svete, ako slúžiť Veľkému Chaosu a ako bojovať s ľuďmi. Fin svojej dvojčičke povedal, že Horný svet ho nezaujíma. Musela to byť pravda, veď videla jeho myšlienky a keby klamal, povedala by mu na to svoje. Bola to ale iba sčasti pravda. Fina *nezaujímala* cesta na to nepríjemné slnečné miesto, ale túžil trénovať s ostatnými úlomkami v Dóme. Jediným zmyslom Posledného Dómu však bolo pripraviť vás na cestu hore, kde ste jedného dňa mohli domlútiť čokoľvek, čo ste objavili.

Fin si predstavoval, aké by to bolo trénovať s ostatnými: bol by najlepší v triede, populárny a stále by sa rozprával s desiatimi, nie, *dva*-*siatimi* ďalšími fantómami vždy, keď by si našiel voľnú myšlienku. Jediný, s kým však viedol rozhovory teraz, bola jeho sestra a ofučaný starý šufliak.

Dnes trénovali teleportáciu. V sprške fialových iskier mizli a znova sa objavovali na vrchole veže. Alebo na kopec a hneď späť, v jedinom okamihu. Tu, tam, kdekoľvek, všade. *To by som dokázal*, pomyslel si Fin. *Som v tom dobrý. Dokázal by som to lepšie, než polovica z nich. Nie, tri štvrtiny. Určite by som bol lepší než tri štvrtiny z nich.*

Dobre, možno by mu to tak dobre nešlo *tu*. Ale doma? Na svojej lodi? Fin dokázal zmiznúť a znova sa objaviť, ako keď miešate karty. Eso, kráľ, kráľovná, horník, dolník... Korma, prova, paluba, podpalubie, kôš. Žiaden problém. Potreboval to však trénovať v Dóme s ostatnými úlomkami, aby si to osvojil – aby sa dokázal teleportovať kdekoľvek, nielen tam, kde sa cítil bezpečne a pohodlne. Nebolo to *fér*.

Niekedy, keď ste sa teleportovali, mali ste pocit, akoby ste cestou prechádzali inými miestami. Akoby pri tom, ako si ním razíte cestu, tkanivo sveta zredlo a vy ste mohli vidieť iné Konce – podobné tomuto, ale... Pokojnejšie, tichšie, plné dobrých a užitočných vecí. Fin sa na tie miesta chcel spýtať, ale nemal dovolené trénovať a tak sa nemal koho pýtať. Z tolkej nespravodlivosti v ňom vrela žľč.

Najviac ho ale hnevalo, že Fin a Mo boli v skutočnosti celkom bystrí a vystačili si aj sami. Podľa nich boli aj osamote oveľa inteligentnejší, než každý iný fantóm. Keď bol jeden z nich na lodi sám, nikdy neprepadával neviazanému hnevu tak, ako sa to stávalo ostatným. O koľko bystrejší by boli, keby im bolo dovolené chodiť do Dómu medzi ostatné fragmenty! Fantómy Konca boli vždy

najbystrejšie v skupinách a čím bola skupina väčšia, tým lepšie. Ak boli takíto múdri vo dvojici, v skupine alebo dvoch by boli ako bohovia. Nikdy však nedostali šancu.

Mo bola toho názoru, že žiaden tréning nepotrebujú. Finovi to povedala dnes ráno, keď odchádzal. Teda, nebolo to skutočné ráno, to bol slang Horného sveta. Slang *Rádu*. Deň a noc sa ale dali odhadnúť podľa žiary kryštálových tyčí. Ich žiara silnela a slabla v celkom pravidelných intervaloch, takže ste ich mohli brať ako akési hodiny. Ak ste chceli. Vnášanie *Rádu* do Chaosu bolo tak trochu kacírstvo. Predstava času v bezčase. Bolo to... Neslušné. A teda vzrušujúce. Tak si čas od času dvojčky dovolili byť zlé. Keď kryštálové tyče žiarili najjasnejšie, hovorili tomu ráno a večer pre nich bol časom, kedy tyče svietili matným svetlom. Nikomu o tom ale nepovedali.

Nemôžu nás tam naučiť nič, čo sme by sme sa už nenaučili sami, povedala mu v to „ráno“ Mo. *Vieme stavať, hromadiť korisť, cestovať, bojovať, vieme myslieť priamo a jasne. Náš život sa mi páči taký, aký je a nevidím dôvod, prečo to meniť. Presne ako si ty povedal predtým – nechceš ísť do Horného sveta? Vidíš, ja zase nechcem ísť do Dómu. Na tom vidíš, že sme dvojčky. Hoci sme odlišní, predsa sme rovnakí. Nemusíš chodiť do toho hlúpeho Dómu, len aby si vedel, ako sa baviť.*

Vtipné bolo, že Fin vedel, že jeho sestra to nemyslí vážne. Nechcela, aby ich život bol stále rovnaký. Často ju vídal dívať sa do diaľky, snívajúc o komsí alebo o čomsí. Nikdy sa mu však nez dôverila a tak nechcel zapárať. Keby chcel, mohol by sa jej pohrabať v hlave, ale to sa nepatrí a ani jemu by sa nepáčilo, keby to robila ona jemu. Fin jej dovolil mať vlastné tajomstvá a tak to dovolila aj ona jemu. Bolo to fér. Férovosť mala nádych *Rádu*, to mu bolo jasné. Tajomstvá ale boli semenami Chaosu, tak si povedal, že nakoniec

je to vyrovnané. Tak či tak vedel, že Mo nebola taká šťastná, ako sa tvárila. Brat to vždy vie.

Ich jediný kamarát Kan Finovej posadnutosti Dómom nerozumel. *Nenávidím tréning, hovoril. Moji hubuniti ma nútia chodiť tam každý deň. Je to nudné, násilné a bolí to. Majsterka Owari neustále rozpráva o ľuďoch a Veľkom Chaose a ja si len prajem, aby som bol niekde inde a nikým nerušený hral svoju hudbu. Radšej než v Dóme by som bol doma a ani tam to nemám veľmi rád. Keď sa sťažujem, majster mi len povie, že musím zmocniť a nebude to bolieť. Alebo že musím byť rýchlejší a nikto ma nebude môcť udrieť. Ja ale nechcem byť silný alebo rýchly. Chcem úplný opak bitky. Máš šťastie, že nemusíš chodiť do Dómu a ani sa neunúvaj rozprávať mi, aké úžasné to tam podľa teba je. Nič o tom nevieš. Ale ak chceš, môžem ťa párkrát udrieť.*

Fin si však nepripadal, že by mal šťastie. Bol úlomkom, ktorý nemal hubunit. Bol sirotou, ktorá nemala miesto vo svete. Pripadal si ako čudák. Fin len chcel byť normálny. Chcel iba byť ako všetci ostatní. Chcel zapadnúť. Prečo by nemohol? Prečo vôbec jeho hubuniti museli ísť do Horného sveta? Prečo život jednoducho nemohol byť *dobrý*? Prečo musel byť osamelý? Samozrejme, nebolo to tak celkom fér. Život niekedy *bol* dobrý. Ostatné dospelé fantómy k nim neboli kruté, ibaže... Nevedeli, čo si s dvojčkami počať. Keď Fin s Mo išli do Telosu pre zásoby alebo oslavovať Veľkú noc – sviatok, ktorým fantómy oslavovali zrod Veľkého Chaosu, krásu svojej zeme a silu svojich rodín, svojich vlastných Koncov, ostatní k nim boli priateľskí. Dvojčky, samozrejme, nemohli Veľkú noc oslavovať tak, ako sa patrilo, nie bez vlastného Konca. Bol to jediný deň v roku, kedy sa všetky fantómy zišli, aby spievali a oslavovali vo vlastných skupinách. Dvojčky aj napriek tomu rady sledovali všetky tie svetlá. Z diaľky. Z vonku. Ako všetko ostatné v ich svete.

Zdravím vás, Fin, Mo. Nebojíte sa cestovať sami a slabí po tom nešťastí, ktoré vás postihlo? mysleli si dospelé fantómy zakaždým, keď ich videli.

Aké milé, že ste si spomenuli, vždy si uštipačne pomyslel Fin a to ich väčšinou umlčalo.

Veľká noc sa blížila. Musel popremýšľať nad nejakým špeciálnym darčekom pre Mo, Kana a Mrzúta.

Odzrazu sa vedľa neho teleportoval jeden z úlomkov. Bola územ- čistá a nižšia než Fin. Jej čierna pokožka iskrila purpurovou energiou. Otočila sa a uprela na Fina svoj pohľad.

Keď ste sa prvýkrát skontaktovali s iným fantómom, väčšinou ste videli niečo príjemné. Čokoľvek to bolo, povedalo vám to čosi o osobe, s ktorou ste práve zdieľali myslenie. Ako obrázok ich duše. Keď sa díval do hlavy Mo, privítal ho obraz ich lode. Dvere boli vždy otvorené a vnútro vždy plné koristi a malých zvieratiek. Na jednej z faklí dokonca sedel maličký dráčík. Mo milovala zvieratá, hoci okrem EDA, šufliakov a koncormitov žiadne iné nepoznala. Veľa sa ale napočúvala o tvoroch z Horného sveta, ako boli prasatá, kravy, ovce, líšky, vlky, korytnačky a sépie. Tak si predstavovala, že o nich vie všetko. Mysleť Mo vyzerala ako domov, plný všelijakých šťastných zvieratiek, ktoré vyzerali skoro (ale nie celkom) ako tie skutočné. Keď sa Fin díval do Kanovej mysle, vídaval noty, tancujúce po farebných špirálach. Samozrejme, že nevidel svoju vlastnú myseľ, veď v nej žil. Mo mu ale povedala, že vidí príjemnú a útulnú miestnosť, plnú otvorených kníh, kalamárov a pier.

Keď sa zadíval do mysle fantómky vedľa neho, uvidel jej Koniec, všetkých hubunit a nubunit, ako stoja tesne jeden vedľa druhého, až nebolo možné rozoznať jednotlivcov a stával sa z nich jeden veľký spletenec.

Ech, to bolo to *najhoršie*.